

Telefon št. 30-40

VOJNI INVALIDI

GLASILO UDR. VOJNIH INVALIDOV KRALJEVINE JUGOSLAVIJE
OBLASTNEGA ODBORA V LJUBLJANI

List izhaja vsakega 25. v mesecu. Posamezna številka 1 Din. — Naročnina mesečno 1 Din. — Rokopisi se ne vračajo. — Ne frankirana pisma se ne sprejemajo. — Uredništvo in upravnništvo v Ljubljani, št. Peterška vojašnica. Telefon št. 30-40.

Ne zamudite prijav

Ker v roku za prijave Vojni invalid ne bo več izšel, opozarja zadnjokrat vse invalide in vdove, ki pridejo v poštev po novi uredbi o spremembah invalidskega zakona, da se prijavijo Invalidskemu sodišču v Ljubljani ali (Prekmurci in Belokranjci) v Zagrebu najkasneje

do 30. septembra 1936.

Pozneje bodo prijave prepozne in bodo zavrjene. Opozorite drug drugega, da ne bo zamudnikov. Na sestankih smo opazili, da je precej takih, ki sploh ne vedo ali imajo pravice po spremembah ali ne? K organizacijam tudi ne bi prišli, ako se jih ne bi povabilo, ker se najbrž boje članarine.

Največ je takih, ki imajo med 120 Din in 170 Din letnega neposrednega davka. Nekateri niti ne vedo točno, koliko davka imajo predpisanega, zlasti če niso sami posestniki, pač pa njihovi starši ali drugi sorodniki.

Dotični naj se pred potekom gorenjega roka osebno prepričajo pri davčnih upravah glede višine davka.

Poleg teh, ki jih je največ, prihajajo v poštev za prijave tudi invalidi bolniki, ki so imeli pred 17. majem 1923 najmanj 80% nesposobnosti. Tudi vdo-

ve po umrlih invalidih, ki so bili najmanj 50% invalidi, pridejo v poštev. Dalje pridejo v poštev popolnoma delanezmožne pohabljeni sirote ali otroci invalidov in vdov, kljub temu, da so že čez 16 let stari. Vsi, ki se niso prijavili po inval. zakonu iz leta 1929., ali so zamudili rok prijave, se lahko sedaj naknadno prijavijo.

Oni pa, ki so bili že po inv. zakonih iz leta 1921., 1923. ali 1925. reducirani, pa sedaj ne pridejo v poštev. Le taki zamudniki pridejo v poštev, ki so bili po inv. zakonu iz leta 1925. priznani pa se leta 1929 niso prijavili ali pa so se prepozno prijavili.

Vsak kdor vidi, da njegova zadeva ni bila prav rešena, naj pride k organizaciji, ki bo pregledala rešenja, jih eventualno odstopila Oblastnemu odboru in napravila, kar bo treba.

Take, za katere organizacije vedo, da bi se imeli prijaviti, pa se iz nevednosti, bolezni, ali malomarnosti ne brigajo, pa tudi ne čitajo niti našega glasila, niti občinskih ali drugih razglasov, naj pismeno ali osebno opozore.

Pozneje pravijo, da ne bo nikdar več dana prilika za naknadne prijave.

Zato pazite!

Naš bodoči cilji

Od spomladi, ko smo dobili novo uredbo o spremembi Invalidskega zakona, ni bilo nadaljne borbe za naše vprašanje; ker je nastopila poletna in počitniška doba, ko se obravnavajo le bolj nujna državna vprašanja.

Spremembe so bile le malenkostne, ostalo pa je dosti važnih invalidskih vprašanj nedotaknjenih in če bomo hoteli našo zaščito vojnih žrtev rešiti kolikaj povoljno, bo moralo naše Uruženje začeti novo borbo, merodajni funkcionarji pa pristopiti k nadaljnemu reševanju tega težkega problema.

Če pogledamo naš Invalidski zakon, najdemo še mnogo, kar ni v skladu s pravično rešitvijo invalidskega vprašanja in je za tako potrebno socialno zaščito preostro.

Pri tem je treba misliti na način, kako se ugotavlja davčni cenzus, ki je za podlago siromašnosti po Invalidskem zakonu in sicer po različnem času in po zadrugah od vseh mogočih članov, s katerimi invalidi nimajo pravnobnega stika.

Skoro kruto odbijajo pravice revnim in zaščite potrebnim vojnim žrtvam razne kazni.

Urediti bo treba vprašanje invalidskih sodišč, ker to, da po 7 letih še ni rešeno, je nečuvno. Še mnogo takega je treba urediti bolj pravično in bolj socialno.

Vzeti je treba v ozir invalidske za-

kone drugih držav, koliko boljše in pravičnejše imajo urejeno to vprašanje.

Danes, ko smo skoro dobili malenkostno novelo, je nemogoče govoriti, kdaj bomo mogli uresničiti naše težnje. Ko smo videli v zadnji borbi za sedanje spremembe, da ne moremo vsega doseči, smo mislili: Bolje zaenkrat nekaj, kot nič. Ako opazujemo reguliranje invalidskega vprašanja po drugih državah, vidimo, da se tudi polagoma novelira in spreminja. Enkrat se spremeni in doseže to, drugič zopet drugo. Imamo pač tudi težke čase. Mislimo, da bomo mogli v bodoče tudi pri nas polagoma z malimi uredbami, kakršna je sedaj ena in sta bili tudi že poprej dve, zboljševati našo še vedno slabo zaščito. Na ta način bomo lahko spremenili in zboljšali, upamo vsaj, najhujše določbe, katerih gori nekaj omenjamo.

Jeseni se ima sestati pri Središnjem odboru v Beogradu zopet plenarna seja. Delegati bodo prišli skupaj in gotovo bo na dnevnem redu zopet vprašanje naše zaščite in bodo tudi gotovo zavzeli stališče naše nadaljne borbe. Ker nismo in ne moremo biti zadovoljni s polovičarskimi reševanji in ker je v naših vrstah še polno nezaščitenih nezadovoljnih in prizadetih članov in članic, ki pritiskajo na organizacijo, bo morala ustvariti bodoče cilje, da enkrat res pravično uspemo in zmagamo.

Po izpremembah invalidskega zakona

Krajevni odbor udruženja vojnih invalidov Novo mesto nam sporoča: Do krajevnega odbora se zateka mnogo članov, ki so prosili za ponovni pregled in ponovno sojenje za pojasnilo, zakaj se jih ne pozove na ponovni pregled. Krajevni odbor se je obrnil tozadevno na invalidsko sodišče v Ljubljani in je na zaprosilo z dne 17. VII. 1936, št. 240/36 prejel dne 3. VIII. t. l. pod št. 4514 D z dne 31. julija 1936 sledeči odgovor: »Uruženju vojnih invalidov Novo mesto se sporoča, da so invalidski spisi (slede imena in priimki članov) v delu in se vrše tozadevne zakonite poizvedbe. Prilominja se, da so bili spisi tozadevno poslani štabu dravske divizij-

ske oblasti v Ljubljani.« — Iz tega odgovora vidite, dragi tovariši, da so vsi invalidski spisi v delu in poizvedbah. Iščejo vsakovrstne dokaze. Seveda so taki dokazi včasih prav nestvarni, posebno kadar gre za to, kako je nastala poškodba ali bolezen. Tolmači se vedno slaba stran, ako gre za označbo procentov, kakor tudi za priznanje. Gleda se vedno na odbitek. Iz novih rešenj invalidskega sodišča v Ljubljani, zlasti iz takih, kjer invalidi niso prosili za ponovni pregled, kakor tudi iz rešenj vojnih vdov in sirot, ki so ponovno zaprosile za priznanje invalidske podpore, ki so izpolnili vse pogoje po raznih invalidskih zakonih za dosega in-

validne odnosno invalidske podpore, je razvidno, da morata imeti taka invalidska komisija kakor tudi invalidsko sodišče zelo stroga navodila za priznanje višjih procentov invalidnosti, kakor tudi za priznanje invalidnine ali invalidske podpore. To se dá sklepati iz tega, ker invalidska sodišča do letos niso nikoli tako natančno in podrobno v svojih rešenjih navajala raznih formalnosti in okoliščin, ki govore za ali proti dosegu invalidskih pravic. Vojne žrtve morajo izpolniti zelo težke pogoje in morajo dati na zahtevo pred merodajnimi osebami in oblastmi zelo jasne in precizne odgovore, če hočejo svoje pravice izvojevati. Zato priporočamo najtopleje vsem vojnim žrtvam, da odgovarjajo na vprašanja jasno, kratko in odkrito po faktnem stanju, ker zvijačam in lažem oblasti ne nasedajo, pač pa škoduje tako poniževalno postopanje vojnih žrtev zelo tudi ugledu in zaupanju odkritih in poštenih vojnih žrtev. Kdor pa čuti, da se mu je zdravstveno stanje v resnici zelo poslabšalo, palahko mirne vesti zahteva ponovni pregled in se tudi ne sme ustrašiti nikogar, ki bi ga hotel v njegovih pravicah kratiti. Pravica še živi in bo živela, le težko jo je včasih lajku doseči. Imamo slučaj, ko je hotel 40% vojni invalid doseči zvišanje procentov invalidnosti, pa je dobil pri ponovnem pregledu le 20% in s tem za vedno izgubil pravico do invalidnine. K temu je siromak zamudil še rok pritožbe na višje invalidsko komisijo in si je s tem za vedno pokopal vse pravice do invalidnine. Zato naročamo ponovno vsem našim članom, kakor tudi drugim vojnim žrtvam, ki še niso včlanjene v naši organizaciji, da se koj prve dni po pregledu po invalidski komisiji ali po vročanju rešenj invalidskega sodišča javijo pri svoji krajevni organizaciji, ki jim bo dala nadaljna potrebna navodila, v slučaju potrebe in očitnega nasprotja z dejanskim stanom pa se bodo napravile pritožbe, da se predpisani 15 dnevni rok za pritožbo ne zamudi. Imamo tudi slučaj, ko je uboga vdova-dninarica po vojni pogrešanemu možu kljub popolnoma novim dokazom, ki jih ni mogoče ovreči, pri obeh invalidskih sodiščih s svojim zahtevkom po invalidskih sodiščih s svojim zahtevkom

po invalidski podpori propadla. Obe invalidski sodišči sta te nove dokaze kratkomalo prezrli in jih v rešenjih sploh ne omenjata. Ker po našem mnenju taka rešenja in morejo ostati v veljavi, posebno, ker je v tem konkretnem slučaju občina zakrivila, da uboga vojna vdova ni že koj po vojni prišla do svojih pravic po invalidski podpori, smo vložili tožbo na Državni svet, ki bo končno veljavno odločal o njeni invalidski zadevi. Kakšen bo uspeh te tožbe, bomo svojedobno objavili v našem listu.

Dragi tovariši in tovarišice! Bodite odkriti in složni, oklenite se vsi do zadnjega svoje za Vas prepotrebne organizacije, ker le na ta način so nam zasigurani večji uspehi, pred uradnimi osebami in oblastmi pa večje zaupanje, naklonjenost in sočutje. Edino ta pot je pravilna, če hočemo doseči sploh kedaj povoljno rešitev s krvjo zaslužene pravice. Večina vsi, ki ste dali pri Krajevnom odboru točne, vestne in verodostojne podatke k svojim prošnjam, imate že danes povoljne rešitve v rokah. Krajevni odbor vam z veseljem in velikim zadovoljenjem k uspehu čestita, oni pa, ki so skušali z zvijačo ali s pretiravanjem na en ali drugi način izsiliti povoljno rešitev svoje invalidske zadeve, pa še čakajo vsled komplikacij, ki so radi tega nastale, na rešitev, ali pa so bili že povečini s svojo zahtevo odklonjeni. Lahko nam zaupate brez vsake skrbi, da napravi Krajevni odbor veliko več za posameznega člana, kakor je njegova dolžnost ter da skuša vedno v dvomljivih slučajih pokazati merodajnim oblastem pravo pot tolmačenja k predmetu za povoljno rešitev invalidske zadeve prizadete vojne žrtve, zato pa tudi lahko zahtevamo od vas, da napravite svojo dolžnost do organizacije. Vsi, ki ste s plačilom članarine in naročnine za list »Vojni invalid« v zaostanku, se pozivate, da takoj storite svojo dolžnost, ker vam bomo v nasprotnem slučaju s prihodnjo številko list ustavili, hkratu pa vas tudi črtali iz našega članstva. Na žalost opazamo, da so vojne vdove in sirote točnejši plačniki, kakor nekateri invalidi, kar pač ni hvale vredno. Delajmo vsi složno, vestno in odkrito za dosego skupnega cilja po izboljšanju našega težavnega položaja.

»Invalid berači«

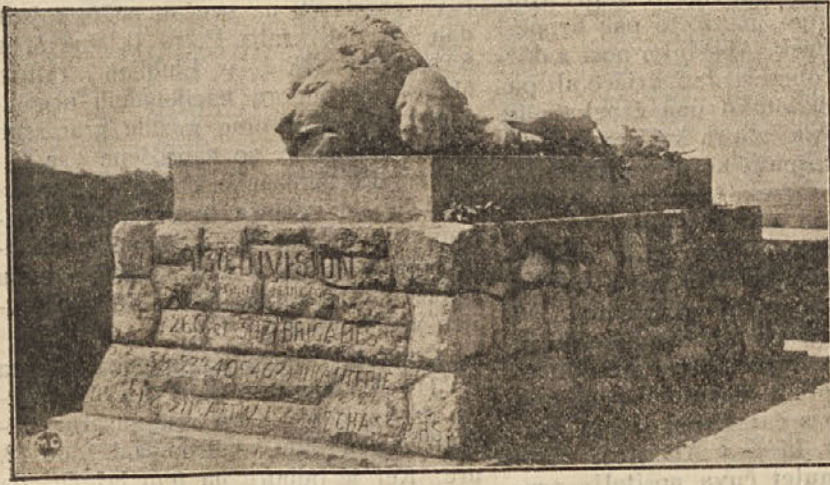
»Invalid berači.« Ta nezaželjen pojav v vrstah vojnih invalidov se pojavlja dan na dan v vedno večji meri. In pojavlja se vprašanje, kako je to mogoče, da invalidi tako daleč propadajo, da se morajo posluževati najhujšega sredstva — beračenja. Če pregledamo in preštudiramo invalidsko vprašanje za več let nazaj, tedaj moramo videti in najti, da tega invalidi niso sami krivi, da se je sila beračenja zavlekla med nje ne po njih krivdi, temveč zato, ker je materijalni položaj vojnih invalidov strašen. Zakon od leta 1929., § 42, točka 10, je vzel pravico na invalidnino mnogim, in da jih je življenje — živi ne morejo v grob — prisililo, da so vzeli za beraško palico. Vprašajmo kogarkoli, naj nam odgovori, kaj naj naredi vojni invalid, kateri je, recimo zamudil podati prijavo z dokazili, da je vojni invalid, in te zamude ni zakrivil sam, temveč okolnosti in večkrat celo občinske uprave, ker ga niso pravočasno opozorile, kaj mora storiti?! Ali pa, da ni mogel z dokumenti in pričami dokazati, da je bil v vojni ranjen, čeprav mu manjka ud, čeprav se mu pozna rana, ker kroglja,

šrapnel, bajonet itd. niso dajali pismenih potrdil, ker so pričeli tovariši, ki so bili z njim, že mrtvi, ali pa ne ve za nje, kje bi jih iskal?! Kaj naj stori tak vojni invalid? Priznan ni bil, kaj naj naredi? Pravico na invalidnino je zgubil, bore tisto, kar je imel, a živ v grob ne more. Otroci in žena, če jih ima, prosijo kruha, oči gledajo proseče, solza blesketa v njih, govoreč: »Lačni smo — kruha? ...« Mora, hoče ali noče, vzeti v roke beraško palico in trkati na vrata, proseč milodarov. Pohabljen, bolan, z obupom v duši, mora preslišati še poleg tega grenke besede, se zadovoljiti s psovko, le redki so, ki dajo kakšno betvico.

Pred invalidskim zakonom z leta 1929., je tako vojni invalid prejemal invalidnino. A po 15, 16 letih po vojni se je Invalidsko sodišče spomnilo, da ni dokazal, da je bil v vojni in tam ranjen, in ga je črtalo. Kaj naj torej naredi vsi ti vojni invalidi, ki so na tak način izgubili priznanje, da so vojni invalidi, a nimajo ničesar, da bi se vzdrževali? Država mu ničesar ne da, občine se ga branijo, češ, sredstev ni, a človeška družba, mesto da bi iz

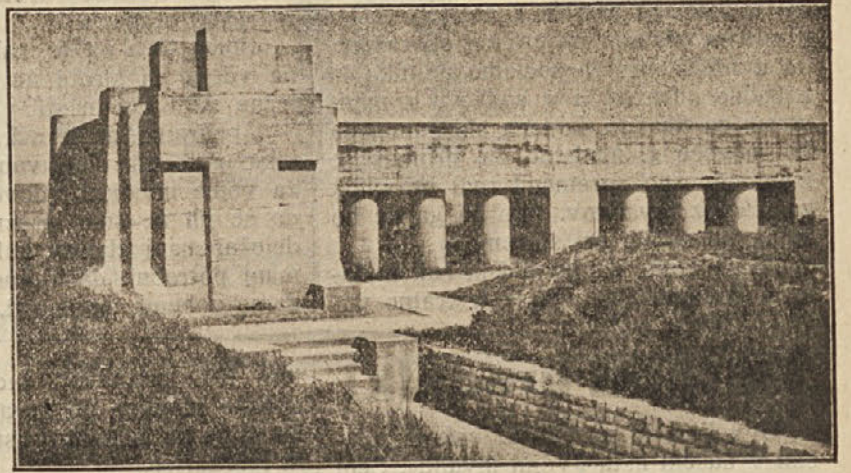
Poglej na Verdun – pa nikdar ne zaželiš vojne

V zadnji številki »Vojnega Invalida« smo opisali manifestacijo za mir ob 20 letnici bojev pri Verdunu.

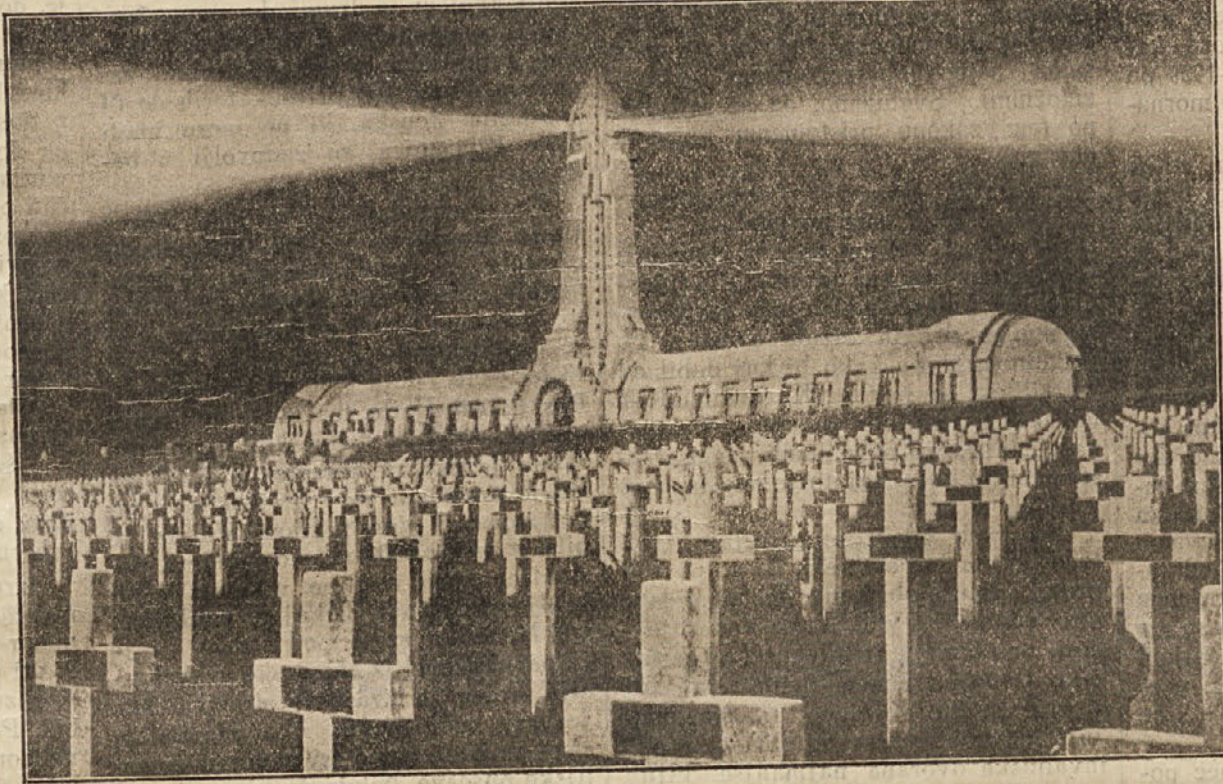
Danes prinašamo k temu nekaj slik, ki poudarjajo naš spis v zadnji številki.

Mrtev lev, ki označuje linijo, do katere so prodrli Nemci.

Slike: Levo: Mrtev lev. — Desno: Rov z bajoneti zasutih vojakov. — Spodaj: Pokopališče svetih žrtev.

Pokopališče svetih žrtev, katero Francozi upravičeno imenujejo »nacionalno pokopališče«. Slika kaže pokopališče, ki je razsvetljeno v noči. Stotisoč grobov je uvrščenih v vrstah, kakor vojaki na vežbališču. Z visokega stolpa spomenika — cerkve kosti — lijeta dva močna curka svetlobe ter razsvetljujeta grobove z belimi križi, neme in veličastne. Tu nehote se vsiljuje vprašanje, koliko življenj je ugasnilo tukaj v besnem klanju človeka, ki je vrglo civilizacijo in kulturo človeštva za pol stoletja nazaj. To nepregledno polje mrtvih pa je samo le majhen del tistih, ki so padli pri Verdunu. Kajti pri Verdunu je padlo Francozov 400.000, Nemcev pa 600.000. In mora se pojaviti zahteva: »Nikoli več vojne.« In tisti, ki danes groze

in sanjajo o vojni, bi spremenili svoje mišljenje, če bi stopili na to ogromno pokopališče in bi si ogledali ta gozd navadnih belih križev.

Rov z bajoneti zasutih vojakov.

Tu spi večno spanje ne daleč cerkve kosti, cel bataljon vojakov. Samo bajoneti še štrle iz zemlje. Tu je sovražna granata udarila s tako silo, da je zasula ves bataljon. Živi so bili zakopani, z bajoneti v rokah, ki še sedaj mole iz zemlje. To je še posebna priča strahote vojne, ki je bila.

Nek Amerikanec, milijonar, ki je takoj po vojni obiskal verdunsko bojišče, je ves pretresen dal denar, da se postavi dostojen spomenik junakom, ki bo vedno stal kot opomin kršiteljem mira, da ne sme biti več nobene vojne.

razvidno, če izvira poškodba ali bolezen iz vojne.

Definitivno ugotavljati, ako izvira poškodba ali bolezen od rane, poškodbe ali pohabe v vojni, pa ima Invalidsko sodišče, ki mora zbrati dokaze in pravno presojati, kdo je vojni invalid in kdo ni.

Pred komisijo invalidu ni mogoče dokumentirati, ako je zadobil ali ako izvira njegova bolezen oziroma poškodba resnično iz vojne, ker tam ni časa in tudi ni kompetentno mesto. Pred Invalidskim sodiščem pa se to mora zgoditi, ako ni v aktu že zadostnih dokazov.

Invalidsko sodišče natanko poišče in pretehta dokaze, potem pa izda utemeljeno rešitev ali se dotični prizna vojnim invalidom ali ne?

Kljub negativni odločbi pa ima invalid še dovolj možnosti, da potom pritožbe ali ponovnega sojenja naknadno doprinese dokaze.

Jasno je torej, da se taka konstatacija ne more opraviti zgolj na pogled,

zato pa se ne sme dotičnega invalida glede katerega se dvomi, da je vojni invalid, kar brisati in enostavno reducirati. Reducirati se ga more le po pravnem pravem postopku. S takim postopanjem so v mnogih slučajih nastale usodne posledice.

Dostikrat je prizadeti dokazal, da izvira njegova poškodba od rane ali poškodbe ali pohabe po vojni.

Kljub temu, da je imel poprej 50% in še več, je dobil negativno rešenje z utemeljitvijo:

»Kdor je postal enkrat invalid brez procentov, nima nobene nadaljne možnosti za prijavo, pritožbo ali ponovno sojenje.«

Ali je to pravično, če se vidi, na kak način je bil enostavno črtan? Njegova invalidnost bi se morala dognati in oceniti, ker faktično obstoja neglede na to, kako bo dokazal, da je vojna poškodba.

Pravično bi bilo, da bi se vsi taki slučaji revidirali.

fike. Zatopa ravno vedno protestiramo in stavljamo resolucije.

Monopolska uprava v prej omenjenem dopisu nam še sporoča:

»Kar se tiče revizije maloprodajalcev tobaka, se Vam sporoča, da se bo ista vršila po čl. 42 omenjenega pra-

vilnika, ki predvideva, da se v komisijo za revizijo pritegnejo kot svetovalci člani in zastopniki Udruženja vojnih invalidov.

Ali k temu dodajamo to, da bomo pritiskali, da se ta revizija čimpreje vrši. Pa bomo vsem bogatašem-konkurentom vojnih žrtev preiskali obisti.

Poset francoskih borcev v Jugoslaviji

Poroča se, da prideta v kratkem na poset v Jugoslavijo dve skupini bivših francoskih borcev iz solunske fronte, ki so organizirani v organizaciji »Polus d'Orient«. Prva skupina pride v prvi polovici, druga pa v drugi polovici meseca septembra t. l.

Prva skupina, kakih 200 po številu, pride preko meje pri Rakeku dne 6. septembra med 17. in 18. uro s posebnim vlakom. Na Rakeku jih sprejmejo zastopniki posebnega odbora in ostalo občinstvo, okoli 19. ure pa bo v Ljubljani prvi svečani sprejem v navzočnosti zastopstev vojske, civilnih oblasti in ostalega občinstva. Nato gredo francoski bojevaiki k skupni večerji in bodo v Ljubljani prenočevali. Zjutraj, dne 7. septembra po 9. uri odpotujejo zopet naprej proti Zagrebu, kamor dosepejo okoli 12. ure. Imeli bodo kosilo v hotelu »Esplanade«, ob 14. uri pa bodo nadaljevali pot proti Beogradu, kamor bodo dospeli ob 19. uri. Tudi v Zagrebu in Beogradu bodo svečano sprejeti. V Beogradu bodo cel dan 8. septembra, dne 9. septembra pa gredo na Oplenac, poklonit se Blagopokojnemu Viteškemu kralju in še isti dan okoli 16. ure naprej do Niša. Dne 10. septembra dosepejo v Bitolji, kjer ostanejo 2 dni, nato odpotujejo v Solun. Iz Soluna gredo zopet nazaj, dne 15. sep-

tembra se ustavijo v Sarajevu in gredo nato do Dubrovnika, kjer se dne 17. septembra vkrcajo na parnik »Kralj Aleksander« in se odpeljejo v Benetke.

Sprejem v naši državi organizira »Savez ratnika«, kjer sta včlanjena Udruženje rezervnih oficirjev in bivših borcev in Udruženje vojnih invalidov s sodelovanjem patriotskih, kulturnih, prosvetnih in humanitarnih organizacij.

Prihod druge skupine bo pozneje objavljen.

Tudi bivši nemški bojovníki pridejo v Jugoslavijo

V teku prve polovice septembra t. l. pride v Beograd večja skupina bivših nemških borcev, ki so se v času vojne borili proti Srbiji pod komando maršala Makenzena pri Smederevu.

V programu imajo ogled Beograda, polaganje venca na grob neznanega junaka na Avali, bivše položaje leta 1915 pri Smederevu itd.

Udruženje vojnih invalidov hoče pozdraviti nemške tovariše.

Kje bodo prišli preko meje in ako bodo obiskali še kake druge kraje, do sedaj še ni znano.

Trafike in maloprodaje tobaka vojnim invalidom

Vkljub vsemu, da določa Invalidski zakon v svojem § 27, da se male prodajalnice tobaka, cigaretnega papirja in vžigalic, kratko: trafike, podeljujejo prvenstveno vojnim invalidom in da mora monopolska uprava najmanj 50 odstotkov teh prodajalnic odstopiti vojnim žrtvam, se to določilo zakona izbegava in izigrava neprestano.

Občni zbor Oblastnega odbora v Mariboru, ki je bil 26. aprila 1936, je z vso odločnostjo sprejel resolucijo, v kateri protestira proti kršitvi tega paragrafa Invalidskega zakona in zahteva, da se ga upošteva.

To resolucijo je Oblastni odbor poslal Središnjemu odboru v Beograd z naročilom, da jo Središnji odbor predloži monopolski upravi.

Središnji odbor je to tudi storil. Dobil je od monopolske uprave sledeči odgovor, ki ga je poslal Oblastnemu odboru v Ljubljano.

Uprava državnih ponopolov, oddelek za prodajo, odgovarja z dne 15. junija 1936, Br. 16.665-IV sledeče: (Prevedeno na slovensko):

V zvezi z Vašim dopisom šte. 2788 od 22. maja 1936, s katerim je naši upravi dostavljena resolucija Udruženja vojnih invalidov dravske banovine, se Vam sporoča, da je invalidom zagotovljena pravica maloprodaje tobaknih izdelkov (podčrtali mi, ured.) v smislu § 69, Zakona o državnih monopolih, kakor tudi s členom 14 Pravilnika za maloprodajo tobaka. Ti predpisi se strogo izvajajo od strani monopolskih uradov, ki izdajajo ta dovoljenja. (Podčrtali mi, ured.)

Torej, pravica je zagotovljena invalidom, pravi monopolska uprava. In še h koncu poudarja, da se ti predpisi strogo izvajajo od strani monopolskih uradov, ki izdajajo ta dovoljenja.

Kot ironija vsega tega pa je dejstvo, da vsak tak monopolski urad ali nadleštvo, kakor se imenuje v srbohrvaškem jeziku, ni izvajal teh predpisov monopolske uprave in invalidskega zakona, in ne samo, da jih ni strogo izvajal, on jih sploh ni izvajal. Kratkotomalo je briskiral te predpise.

V večih krajih so dobili najboljše trafike neinvalidi. Lahko bi navedli imena. To pa poleg tega, da so se invalidi direktno borili za dotične tra-

Kaj pa z invalidskimi voznimi olajšavami?

Dne 4. julija 1936 je izdal g. minister za promet nov pravilnik o voznih olajšavah. Po tem pravilniku so dane nove ugodnosti olajšav državnim in banovinskim nameščencem - dnevničarjem, njihovim svojcem, ministrom, banom, rezervnim častnikom, igralcem, novinarjem, imetnikom Karadjordjeve zvezde, Rdečemu križu, Sokolu, gasilcem itd.

Za nekatere one, ki so imeli poprej le trikrat na leto polovično vožnjo, je sedaj dovoljena 24krat na leto. To so n. pr. svojci drž. nameščencev, upokojenci in novinarji. Rezervnim častnikom je dovoljena šestkrat na leto.

Ne bomo nadalje razlagali, kaj je prav.

Invalidi imamo tudi trikrat na leto pravico do polovične vožnje po privat-

